

Отъ това колата се попретовари, та тежичко стана на нашто магаре. Ушитѣ му бѣха цѣли изпотени. И то спрѣ край пѣтя да си поотдѣхне и да хапне малко бодили зелени.

Но малката Мика тука глупостъ стори. Шибна го съ камшика. И работа страшна на всички отвори.

Дългоушко сякашъ това само чака. Прикова въ земята двата предни крака и не мръдна вече. Ни напредъ отива, ни назадъ се връща. Викъ и бой, и крѣсъкъ! Нищо не помогна. На молба обръщамъ. И туй го не трогна.

Свечери се вече. Тогасъ се изстѣпи единъ патила-нецъ и така отсѣче:

— Щомъ не ще да тегли, ние ще го возимъ! По-скоро въ колата! Дяволъ да го вземе!

И свикахме ние помагачи здрави, па го настанихме съсъ мжки голѣми. Впрегнахме се всички. Напънахме дружно—въ кѣщи да го върнемъ. Заскърца колата. А нашъ Дългоушко изправи главата, че като отвори онова гърлище: „Аха-жхаа-ехаа! Излѣзте ме вижте! Излѣзте ме вижте!“ Докато погледнемъ, пѣтя се заприщи. Наизлѣзе вънка мало и голѣмо. И всѣки се чуди, и всѣки се мае — тази колесница срѣдъ пѣтя каква е!

Така ни посрещна баба Цоцолана. Отъ далечъ за-вика, коситѣ си хвана. . . . Не искамъ да пиша какво после стана.

Здравъ бжди, Смѣхурко! Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Веселъ Патиланчо

